

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 116.006 van 17 februari 2003

in de zaken A. 79.719/IX-1361

80.231/IX-1398

88.885/IX-2167

91.003/IX-2324.

In zake : Dirk DOBBELAERE,
die woonplaats kiest bij
advocaat G. VAN GRIEKEN,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Keverslaan 11

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Landsverdediging.

DE RAAD VAN STATE, IXe K A M E R,

Gezien een eerste verzoekschrift dat Dirk DOBBELAERE op 7 augustus 1998 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van "de beslissing van 6 mei 1998 houdende weigering van zijn aanvraag van 4 februari 1998 strekkende in hoofdde tot non-activiteit wegens persoonlijke aangelegenheden, subsidiair tot vrijwillig ontslag, met ingang op 1 september 1998" (G/A. 79.719/IX-1361);

Gezien een tweede verzoekschrift dat Dirk DOBBELAERE op 20 oktober 1998 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van "de ministeriële beslissing van 3 september 1998 houdende intrekking van de ministeriële beslissing tot weigering van verzoekers aanvraag van 4 februari 1998 strekkende in hoofdde tot vrijwillig ontslag, subsidiair tot non-activiteit wegens persoonlijke aangelegenheden, met ingang van 1 september 1998 en houdende weigering van voormelde aanvraag van 4 februari 1998"; (G/A. 80.231/IX-1398)

Gezien een derde verzoekschrift dat Dirk DOBBELAERE op 10 januari 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van "de ministeriële beslissing van 21 oktober 1999 houdende weigering van de aanvraag tot vrijwillig ontslag met ingang op 1 januari 2000"; (G/A. 88.885/IX-2167)

Gezien een vierde verzoekschrift dat Dirk DOBBELAERE op 14 april 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van "de ministeriële beslissing 99-001272 van 20 januari 2000 tot weigering van de TALO(-T)-aanvraag van 23 juni 1999"; (G/A. 91.003/IX-2324)

Gelet op het arrest nr. 75.951 van 28 september 1998 waarbij de vordering tot schorsing bij wege van uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen, en waarbij de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en tot het opleggen van een dwangsom wordt verworpen; (zaak A. 80.231/IX-1398)

Gelet op het arrest nr. 76.488 van 19 oktober 1998 waarbij de vordering tot schorsing wordt verworpen, en waarbij de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en het opleggen van een dwangsom wordt verworpen; (zaak A. 79.719/IX-1361)

Gezien het verzoek tot voortzetting van de rechtspleging;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de beschikking van 25 juli 2001 tot voeging van de zaken;

Gelet op de beschikking van 30 juli 2001 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 14 november 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 december 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VAN GRIEKEN, die verschijnt voor verzoeker, en van majoor militair administrateur A. DE DECKER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het advies van eerste auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoeker treedt op 2 april 1986 in dienst van de Krijgsmacht als leerling van de Koninklijke Kadettenschool. Op 16 augustus 1988 wordt hij kandidaat-beroepsofficier bij de luchtmacht en zet hij zijn studies voort aan de Koninklijke Militaire School. Op 17 juli 1990 wordt hij opgenomen als leerling in het varend personeel van de luchtmacht, waar hij met ingang van 25 september 1993 tot luitenant-vlieger wordt benoemd.

1.2. Op 31 augustus 1994 wordt verzoeker geschrapt als leerling in het kader van het varend personeel wegens "onvoldoende vooruitgang in vlucht wegens gebrek aan airmanship" en wordt hij ambtshalve overgeplaatst naar het korps van de officieren van de luchtmacht, niet varend personeel.

1.3.1. Op 4 februari 1998 dient verzoeker een aanvraag in tot ontslag uit het kader der beroepsofficieren met ingang op 1 september 1998. Hij vermeldt als reden :

- "a. steeds terugkerend negatief gevolg wat mijn aanvragen betreft voor vacatures in Internationaal verband;
- b. de bijna volledige afwezigheid van technische uitdagingen in de huidige en toekomstige functies."

In ondergeschikte orde aan zijn ontslag vraagt verzoeker een tijdelijke ambtsontheffing voor persoonlijke aangelegenheden (TAPA) voor de duur van één jaar met ingang van 1 september 1998.

1.3.2. Op 6 mei 1998 weigert de minister van Landsverdediging het ontslag en de tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden (TAPA) met de volgende motivering :

"Belanghebbende voldoet NIET aan de vereiste rendementsvoorwaarden".

Verzoeker neemt op 11 juni 1998 kennis van die beslissing.

Dit is de bestreden beslissing in de zaak A. 79.719/IX-1361.

1.4. Op 29 juni 1998 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in tot ontslag uit het kader der beroepsofficieren op 1 oktober 1998. Hij vermeldt als reden :

- "a. steeds terugkerend negatief gevolg wat mijn aanvragen betreft voor vacatures in Internationaal verband;
- b. de bijna volledige afwezigheid van technische uitdagingen in de huidige en toekomstige functies."

In ondergeschikte orde aan zijn ontslag vraagt verzoeker een tijdelijke ambtsontheffing voor persoonlijke aangelegenheden (TAPA) voor de duur van één jaar met ingang van 1 oktober 1998.

1.5. Op 3 september 1998 zendt de minister van Landsverdediging de volgende brief aan verzoeker :

"Op 4 februari 1998 vroeg u uw ontslag uit het kader der beroepsofficieren met ingang op 1 september 1998 en in ondergeschikte orde een tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden voor de duur van één jaar met ingang op dezelfde datum.

Op 6 mei 1998 heb ik deze aanvragen geweigerd.

Met het verzoekschrift geregistreerd onder het nummer G/A. 97.719/IX-... heeft u deze beslissing bestreden voor de Raad van State. Ik trek deze akte m.b.t. de twee voornoemde aanvragen thans in. Niettemin weiger ik uw aanvraag tot ontslag en tot tijdelijke ambtsontheffing op basis van het feit dat er in de schoot van de Luchtmacht een precaire situatie is voor wat betreft de officieren in uw specialiteit, namelijk telecommunicatie (cf. het door u gekende advies van de Staf van de Luchtmacht - VSA van 11 maart 1998 vermeld op uw model B Nr 1525 van 4 februari 1998). Bovendien stel ik vast dat u pas op 1 mei 2002 voldoet aan de rendementsperiode vermeld in de nota JSP-A 22672 van 11 mei 1995 (zie bijlage).

Deze weigeringsbeslissing is in rechte gebaseerd op artikel 15 (m.b.t. de tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden) en artikel 21 (m.b.t. het ontslag) van de wet van 1 maart 1958 betreffende het statuut der beroepsofficieren (zie reglement A16-B1).

(...)"

Dit is de bestreden beslissing in de zaak A. 80.231/IX-1398.

1.6. Op 21 september 1998 zendt de minister van Landsverdediging de volgende brief aan verzoeker met betrekking tot de sub 1.4. vermelde aanvraag :

"Op 29 juni 1998 vroeg u uw ontslag uit het kader der beroepsofficieren met ingang op 1 oktober 1998 en in ondergeschikte orde een tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden voor de duur van één jaar met ingang op dezelfde datum.

Uw aanvragen zijn analoog met deze van 4 februari 1998, die ik op 3 september 1998 geweigerd heb.

Gezien noch de omstandigheden noch de adviezen van uw hiërarchische chefs gewijzigd zijn, weiger ik uw nieuwe aanvraag tot ontslag en tot tijdelijke ambtsontheffing. In de schoot van de Luchtmacht blijft immers de encadrerings-toestand bij de officieren in uw specialiteit - telecommunicatie precair. Bovendien stel ik vast dat u pas op 1 mei 2002 voldoet aan de rendementsperiode vermeld in de nota JSP-A 22672 van 11 mei 1995 (zie bijlage).

Deze weigeringsbeslissing is in rechte gebaseerd op artikel 15 (m.b.t. de tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden) en artikel 21

(m.b.t. het ontslag) van de wet van 1 maart 1958 betreffende het statuut der beroepsofficieren (zie reglement A16-B1)".

Verzoeker ondertekent de beslissing voor kennisneming op 22 oktober 1998.

Er is geen annulatieberoep tegen ingesteld.

1.7. Op 5 mei 1999 vraagt verzoeker, die inmiddels bevorderd is tot kapitein bij het vliegwezen, opnieuw ontslag uit het kader der beroepsofficieren, en in ondergeschikte orde tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden, nu met ingang van 1 januari 2000. Hij stelt dat deze datum "werd gekozen zodat de (deel)cursussen waarvoor hij verantwoordelijk is in het academiejaar 1999-2000 afgelopen zijn".

1.8. Op 21 juni 1999 dient verzoeker een aanvraag in tot het bekomen van een tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking, tijdelijk stelsel (TALO-T) met ingang van 1 januari 2000.

1.9.1. Met een nota van 12 juli 1999 zendt de Chef van de Generale Staf het dossier met betrekking tot de sub 1.7. vermelde aanvragen van 5 mei 1999 voor beslissing aan de minister van Landsverdediging. Hij verleent een "ongunstig" advies voor ontslag wegens "de encadreringstoestand bij de jonge officieren (Ir) van de luchtmacht" en een "gunstig" advies voor de tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden vanaf 1 januari 2000.

1.9.2. Op 21 oktober 1999 staat de minister van Landsverdediging een tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden toe vanaf 1 januari 2000 maar weigert hij het ontslag.

De weigering van het ontslag is gemotiveerd als volgt :

"ONTSLAGAANVRAAG

Betreft : Kapitein van het Vliegwezen DOBBELAERE Dirk

BESLISSING : GEWEIGERD

Motivering in rechte : Artikel 21 van de wet van 1 maart 1958 betreffende het statuut der beroepsofficieren.

Motivering in feite : Uit de lezing van het geciteerde artikel volgt dat het bekomen van een ontslag geen absoluut recht is, maar onderworpen is aan een beoordeling van de minister, die het individueel belang moet afwegen tegenover het algemeen belang.

Er is een globaal tekort aan jonge officieren in de Luchtmacht. Dit deficit bedraagt actueel reeds meer dan 40 functies. Bovendien is in het bijzonder in uw specialiteit (telecommunicatie) de encadreringssituatie precair. Ten gevolge van de rekruteringsbeperkingen en de duur van de vereiste vorming van een ingenieur, is het bovendien onmogelijk op korte termijn de actueel openstaande functies op te vullen.

Een bijkomend vertrek van lagere officieren, en in het bijzonder ingenieurs-telecommunicatie, zou het goed functioneren van de krijgsmacht aantasten.

Ik stel verder vast dat u pas aan de rendementsvoorwaarden voldoet op 1 maart 2003.

Om deze reden kan ik, tot mijn spijt, geen gunstig gevolg geven aan uw aanvraag tot ontslag".

Verzoeker ondertekent deze weigeringsbeslissing voor kennisneming op 10 november 1999.

Dit is de bestreden beslissing in de zaak A. 88.885/IX-2167.

1.10.1. Na verschillende "gunstige" en "ongunstige" adviezen zendt de Chef van de Generale Staf met een nota van 21 december 1999 het dossier met betrekking tot de sub 1.8. vermelde aanvraag voor tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking voor beslissing aan de minister van Landsverdediging. Hij verleent een "ongunstig" advies "wegens tekort aan officieren in de Luchtmacht".

1.10.2. Op 20 januari 2000 weigert de minister van Landsverdediging een tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking (tijdelijk stelsel). De weigering is gemotiveerd als volgt :

"Aanvraag tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking - tijdelijke maatregel (TALO (T))

Betreft : Kapitein van het Vliegwezen DOBBELAERE Dirk

BESLISSING : GEWEIGERD

Motivering in rechte :

1. Artikel 20 § 2 van het KB van 24 juli 1997 betreffende o.m. de loopbaanonderbreking.
2. Artikel 15 bis § 1 van de wet van 01 maart 1958 betreffende het statuut van de officieren.
3. Ministeriële beslissing Nr 5073 van 21 Okt 99.

Motivering in feite : Uit de samenlezing van de eerste twee geciteerde artikelen volgt dat het bekomen van een tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking (tijdelijk stelsel) geen absoluut recht is, maar onderworpen is aan een beoordeling van de minister, die in redelijkheid het individueel belang kan afwegen tegenover het algemeen belang.

De encadreringssituatie in uw specialiteit is precair. In het bijzonder is er een substantieel tekort aan officieren in telecommunicatie voor alle door de Luchtmacht te honoreren functies. Ten gevolge van de rekruteringsbeperkingen en de duur van de vereiste vorming, is het bovendien onmogelijk op korte termijn de actueel openstaande functies op te vullen. Een bijkomend vertrek van officieren in telecommunicatie zou het goed functioneren van de krijgsmacht aantasten.

Uw functie als repetitor in de Koninklijke Militaire School (KMS) moet door een officier met de specialiteit telecommunicatie van de Luchtmacht bezet worden. Een aanvraag voor een tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden (TAPA) van 12 maanden werd U toegestaan vanaf 01 januari 2000 omdat de Luchtmacht en de KMS uw afwezigheid kunnen aanvaarden voor deze periode, doch niet langer als deze. De ministeriële beslissing Nr 5073 van 21 Okt 99 waarmee U een TAPA van 12 maanden heeft bekomen is definitief en door een TALO (T) niet vervangbaar".

Deze beslissing wordt op 19 februari 2000 ter kennis van verzoeker gebracht.

Het is de bestreden beslissing in de zaak A. 91.003/IX-2324.

1.11. Blijkens de laatste memories van de partijen is de zaak vervolgens als volgt geëvolueerd :

1.11.1. Op 14 september 2000 dient verzoeker een aanvraag in om vanaf 1 januari 2001 voor de duur van 12 maanden een tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking te verkrijgen. Subsidiair vraagt hij zijn ontslag aan.

1.11.2. Bij ministerieel besluit van 19 oktober 2000 wordt de gevraagde loopbaanonderbreking toegestaan. De aanvraag tot ontslag wordt "zonder voorwerp" verklaard.

1.11.3. Op 8 november 2000 dient verzoeker een nieuw verzoek in tot ontslag, ingaande op 1 januari 2001.

1.11.4. Met het koninklijk besluit nr. 3317 van 10 januari 2001 wordt die ontslagaanvraag uit het kader van de beroepsofficieren met ingang van 1 januari 2001 aangenomen, wordt hij met zijn graad en anciënniteit overgeplaatst naar het kader van de reserveofficieren van de Luchtmacht en wordt met het oog op verdere bevordering, zijn anciënniteitsrang als reserveluitenant vastgesteld op 1 september 1988.

1.11.5. Met een brief van 6 februari 2001 deelt de verwerende partij, verwijzende naar de wet van 16 maart 2000 betreffende het ontslag van bepaalde militairen en de verbreking van de dienstneming of wederdienstneming van bepaalde kandidaat-militairen, de vaststelling van de rendementsperiode en het terugvorderen door de Staat van een deel van de door de Staat gedragen kosten voor de vorming en van een gedeelte van de tijdens de vorming genoten wedden, aan verzoeker mee dat hij 338.563 BEF aan de Belgische Staat dient terug te betalen, aangezien op het ogenblik van zijn ontslag, de rendementsperiode nog niet verstreken was;

2.1. De aangevoerde exceptie in de zaak 79.719/IX-1361.

2.1.1. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord betoogt dat het bestreden besluit van 6 mei 1998 ingetrokken is zodat het beroep geen voorwerp meer heeft; dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord het standpunt van de verwerende partij nuanceert in die zin dat hij ook de nietigverklaring heeft gevorderd van het ministerieel besluit van 3 september 1998 waarbij zijn ontslag opnieuw geweigerd is (de zaak 80.231/IX-1398) en dat, in geval het besluit van 3 september 1998 vernietigd wordt, het besluit van 6 mei 1988 herleeft in welk geval het annulatieberoep dan nog wel degelijk een voorwerp heeft;

2.1.2. Overwegende dat de minister van Landsverdediging in zijn sub 1.5. geciteerde brief van 3 mei 1998 aan verzoeker medegedeeld heeft dat hij zijn besluit

van 6 mei 1998 intrekt en vervangt door een nieuw weigeringsbesluit gesteund op nieuwe motieven; dat deze nieuwe beslissing in de plaats is gekomen van het besluit van 6 mei 1998; dat verzoeker formeel wel de vernietiging gevraagd heeft van het ministerieel besluit van 3 september 1998 in zijn geheel, maar dat het verzoekschrift geen middelen bevat die specifiek gericht zijn tegen de intrekking van het besluit van 3 mei 1998; dat, aangezien de minister van Landsverdediging met zijn besluit van 3 september 1998 het in deze zaak bestreden besluit van 6 mei 1998 definitief vervangen heeft, de vernietiging van het laatstgenoemd besluit het bestreden besluit niet doet herleven; dat de exceptie gegrond is; dat het annulatieberoep onontvankelijk is bij gebrek aan voorwerp; dat, aangezien het teloorgaan van het voorwerp van het beroep het gevolg is van de intrekking van het bestreden besluit, het past de kosten ten laste van de verwerende partij te leggen;

2.2. De aangevoerde exceptie in de zaak 80.231/IX-1398.

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord aanvoert dat het beroep onontvankelijk is aangezien de minister van Landsverdediging op 21 september 1998 een zelfde aanvraag als die welke geleid heeft tot het hier bestreden besluit, geweigerd heeft en verzoeker die weigeringsbeslissing niet bestreden heeft;

Overwegende dat verzoeker daar terecht op repliceert dat de minister van Landsverdediging op 21 september 1998 een aanvraag heeft verworpen maar dat die aanvraag betrekking had op een ontslag en een tijdelijke ambtsontheffing die zou ingaan, niet op 1 september 1998 maar op 1 oktober 1998 en dat het niet bestrijden van die weigeringsbeslissing hem zijn belang niet ontnemt bij de vernietiging van de weigering van zijn ontslag op een vroegere datum; dat de exceptie niet gegrond is;

2.3. De aangevoerde exceptie in de zaak 91.003/IX-2324.

2.3.1. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord het belang van verzoeker in vraag stelt doordat hij thans de vernietiging vraagt van de ministeriële beslissing waarbij zijn aanvraag tot tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking (TALO-T) vanaf 1 januari 2000 niet ingewilligd wordt, maar dat de minister hem reeds een tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden(TAPA) heeft toegestaan voor de duur van twaalf maanden vanaf 1 januari 2000 zonder dat verzoeker die toelating bestreden heeft; dat zij betoogt dat, in geval van vernietiging van de weigering om aan verzoeker een TALO-T toe te kennen, de minister toch in ieder geval zal moeten vaststellen dat verzoeker met een definitief besluit reeds een TAPA heeft gekregen, aangezien geen statutaire bepaling toestaat dat een militair tegelijkertijd in TAPA en TALO-T is;

2.3.2. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord repliceert dat de omstandigheid dat hij een TAPA van twaalf maanden heeft verkregen, het bekomen van een TALO-T niet belet, aangezien hij in actieve dienst was op het ogenblik dat hij TALO-T aanvraag en aangezien hem geen bepaling bekend is die zou verbieden dat een militair zowel in TAPA -duur één jaar- als in TALO-T -vijf jaar, waarop een tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden kan volgen voor vier jaar en desgevallend een indisponibiliteitsstelling tot aan het bereiken van de pensioenleeftijd- is vermits het twee systemen van non-activiteit betreft;

2.3.3. Overwegende dat verzoeker op 5 mei 1999 gevraagd heeft om vanaf 1 januari 2000 een TAPA te verkrijgen; dat verzoeker vervolgens op 21 juni 1999 gevraagd heeft om vanaf 1 januari 2000 een TALO-T te verkrijgen; dat de minister van Landsverdediging op 21 oktober 1999 de aanvraag van 5 mei 1999 betreffende de TAPA ingewilligd heeft; dat met het hier bestreden besluit van 20 januari 2000 de aanvraag van 21 juni 1999 om een TALO-T te krijgen, geweigerd is;

Overwegende dat blijkens artikel 15 van de wet van 1 maart 1958 betreffende het statuut der beroepsofficieren van de land-, de lucht-, de zeemacht en de medische dienst en der reserveofficieren van alle krijgsmachtdelen en van de medische dienst, zoals die bepaling met ingang van 20 augustus 1997 gewijzigd is door artikel 26 van de wet van 25 mei 2000 tot instelling van de vrijwillige arbeidsregeling van de vierdagenweek en de regeling van de halftijdse vervroegde uitstap voor sommige militairen en tot wijziging van het statuut van de militairen met het oog op de instelling van de tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking, een TAPA beperkt is tot een periode van maximaal twaalf maanden, waarna de militair opnieuw opgenomen wordt in het actief kader van de krijgsmacht; dat de TALO-T regeling, ingevoerd door de artikelen 20 tot 24 van de evengenoemde wet van 25 mei 2000, betrekking heeft op een tijdelijk toe te passen systeem waarop uitsluitend militairen aanspraak kunnen maken die vóór een bepaalde datum een aanvraag indienen -voor officieren ten laatste op 19 augustus 2000- en dat de begunstigden de mogelijkheid biedt om gedurende vijf jaar buiten het actief kader gesteld te worden en om op een soepele manier het leger te verlaten; dat de verwerende partij geen bepaling aanwijst die haar verbiedt om aan een militair die de geëigende voorwaarden daarvoor vervult, een TALO-T toe te kennen wanneer er reeds positief over een TAPA-aanvraag is beslist, zeker nu de TALO-T regeling een bijkomend systeem van non-activiteit betreft waarvan de militairen slechts gedurende een zeer beperkte periode kunnen genieten; dat dienvolgens het feit dat verzoeker sinds 1 januari 2000 op non-actief is gesteld in het systeem van TAPA niet belet dat verzoeker belang heeft bij de vernietiging van zijn aanvraag tot toekenning van een TALO-T vanaf 1 januari 2000, aangezien dat systeem hem grotere voordelen biedt; dat de exceptie niet gegrond is;

3. Ambtshalve opgeworpen exceptie.

3.1. Overwegende dat verzoeker, als gevolg van het sub 1.11.4. vermelde besluit, waarbij hij met ingang van 1 januari 2001 ontslag uit het beroepskader verkregen heeft, definitief het beroepskader van de krijgsmacht verlaten heeft; dat, met dat gegeven voor ogen en rekening houdend met het feit dat het de wens van verzoeker was om zo snel mogelijk uit het beroepskader van de krijgsmacht te kunnen treden, de auditeur-verslaggever ambtshalve tot het besluit gekomen is dat de vernietiging van de verschillende bestreden beslissingen, zowel wat betreft de weigeringen van zijn ontslagaanvragen als wat betreft de weigeringen om hem een tijdelijke ambtsontheffing toe te staan, geen gunstig gevolg meer kan hebben op de ontwikkeling van zijn loopbaan binnen de Krijgsmacht en dat hij bijgevolg geen actueel belang meer heeft bij de vernietiging van de verschillende bestreden beslissingen;

3.2. Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie eerst de volgende algemene stelling verwoordt: in geval van vernietiging moet de verwerende partij een nieuwe beslissing nemen “die in temporeel opzicht geacht (wordt) met terugwerkende kracht in de plaats te zijn gekomen van de vernietigde akte”; aldus zal, “na vernietiging van de weigering van zijn ontslagaanvraag, het -statutair-rechtsherstel in natura verwezenlijkt (worden) door de inwilliging van het verzoek tot definitieve ambtsontheffing”; dat hij vervolgens stelt dat de wet van 16 maart 2000 betreffende het ontslag van bepaalde militairen en de verbreking van de dienstneming of wederdienstneming van bepaalde kandidaat-militairen, de vaststelling van de rendementsperiode en het terugvorderen door de Staat van een deel van de door de Staat gedragen kosten voor de vorming en van een gedeelte van de tijdens de vorming genoten wedde, zijn situatie gewijzigd heeft aangezien die wet hem de hoedanigheid heeft toegekend van een beroepsmilitair die onderworpen is aan “een (ernstige) terugbetalingsplicht van kosten en/of wedde”, terwijl hij voordien een beroepsofficier was zonder terugbetalingsplicht en dat het “vrijwillig ontslag” dat hij uiteindelijk gekregen heeft “drie essentiële nadelige restricties” bevat doordat het (1) pas uitwerking heeft op 1 januari 2001, (2) het gevolg is van een nieuwe ontslagaan-

vraag en (3) het slechts aanvaard is nadat er een nieuwe wet met terugbetalingsplicht in werking getreden is; dat hij dan, met betrekking tot de verschillende beroepen afzonderlijk, betoogt wat volgt : wanneer de verwerende partij, na de vernietiging van de weigering om hem op 1 september 1998 ontslag te verlenen (de zaak G/A 80.231/IX-1398), zijn aanvraag van 4 februari 1998 inwilligt, wordt hij de jure geacht slechts tot 1 september 1998 beroepsofficier geweest te zijn en dat betekent enerzijds dat zijn carrière in het reservekader met één jaar versnelt en anderzijds dat komt vast te staan dat hij op 1 januari 2001 geen ontslag meer kon krijgen met het gevolg dat, wegens de verplichting om zijn loopbaan te reconstrueren, er voor hem een nieuwe termijn gaat lopen om de vernietiging te vorderen van het koninklijk besluit van 10 januari 2001 en de daarbij horende terugbetalingsverplichting; dezelfde juridische redenering geldt voor het rechtsherstel dat de verwerende partij hem zal moeten geven na de vernietiging van de weigering om zijn ontslagaanvraag van 5 mei 1999 in te willigen (de zaak G/A 88.885/IX-2167); ook de vernietiging van de weigering om hem een TALO-T toe te kennen (de zaak G/A 91.003/IX-2324) is “voordelig” voor hem aangezien dergelijke tijdelijke ambtsontheffing na 3, 5 of 9 jaar leidt tot een “automatisch ontslag” waaraan geen terugbetalingsverplichting gekoppeld is;

Overwegende dat verzoeker tenslotte van oordeel is dat de in het verslag aangenomen conclusie discriminerend is in die zin dat de daarin aangehouden opvatting over het belang, bedoeld in artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, hem belet -wegens redenen die vreemd zijn aan zijn persoon- daadwerkelijk rechtshulp te verkrijgen van de Raad van State, “terwijl andere verzoekers wel van deze bescherming hebben kunnen genieten en kunnen blijven genieten”; dat hij de Raad van State verzoekt om, in het kader van de ontvankelijkheidsvraag van zijn beroepen, aan het Arbitragehof twee prejudiciële vragen te stellen;

3.3. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie daarop het volgende antwoord geeft: na “een hypothetische nietigverklaring van de bestreden weigeringsbeslissing” moet de verwerende partij, aangezien artikel 21 van de wet van 1 maart 1958 geen gebonden bevoegdheid heeft ingesteld, niet

automatisch het ontslag op de aangevraagde datum toestaan, zij moet enkel “het gezag van het gewijsde van een vernietigingsarrest respecteren” en dat maakt het belang van verzoeker “zuiver eventueel of louter potentieel”; het tweede en het derde beroep beoogt de vernietiging van de weigeringsbeslissingen om verzoeker met ingang van 1 september 1998 en 1 januari 2000 te ontslaan uit het kader van de beroepsofficieren en niet de weigering om hem met ingang van de aangevraagde ontslagdatum over te plaatsen naar het kader van de reserveofficieren, zodat zijn betoog over de anciënniteit in het laatstgenoemde kader niet dienstig is bij de beoordeling van het belang; het koninklijk besluit van 10 januari 2001 is definitief geworden, het is onaantastbaar en er kan dan ook geen sprake zijn van de opening van een nieuwe beroepstermijn;

Overwegende dat de verwerende partij zich ook verzet tegen het stellen van prejudiciële vragen aan het Arbitragehof;

3.4.1. Overwegende dat verzoeker in de loop van de procedure, na een nieuwe beslissing van de verwerende partij, het actief kader van de krijgsmacht heeft mogen verlaten; dat, aangezien hij aldus het voordeel heeft gekregen dat hij met de vernietiging van de bestreden beslissingen nastreefde -weliswaar niet op 1 september 1998 of op 1 januari 2000 maar op 1 januari 2001-, de vraag rijst in welke mate de vernietiging van een of meerdere van de bestreden beslissingen hem nog van nut kan zijn, dit wil zeggen welk tastbaar voordeel dergelijke vernietiging hem nog kan opleveren; dat het aan de verzoeker behoort om het bestaan van dergelijk voordeel -een wezenlijk bestanddeel van het belang- concreet aan te tonen;

Overwegende dat, na de vernietiging van de weigering om het door verzoeker op 4 februari 1998 of 5 mei 1999 aangevraagde ontslag te aanvaarden, de verwerende partij opnieuw geconfronteerd zal worden met de aanvragen van verzoeker, waarover zij een beslissing moet nemen; dat verzoeker weliswaar niet aantoont en dat uit de gegevens van het dossier ook niet blijkt dat de verwerende partij in het vernietigingsarrest de dwingende rechtsplicht zal aantreffen om hem retroactief tot 1 september 1998 of tot 1 januari 2000 ontslag of om hem een

tijdelijke ambtsontheffing te verlenen, maar dat de verwerende partij van haar kant ook niet aantoonde dat het voor haar onmogelijk is na een vernietigingsarrest alsnog verzoeker retroactief tot 1 september 1998 of 1 januari 2000 genoegdoening te geven; dat te dien aanzien ook opgemerkt wordt dat de omstandigheid dat verzoeker het koninklijk besluit nr. 3317 van 10 januari 2001 niet bestreden heeft, de verwerende partij niet belet om, door het gevraagde ontslag eerder te laten ingaan, aan verzoeker een bijkomend voordeel toe te kennen; dat, met andere woorden, de verwerende partij niet aantoonde dat het uitgesloten is dat verzoeker thans nog ontslag kan verkrijgen vanaf 1 september 1998 zodat de vernietiging van de bestreden weigeringsbesluiten voor verzoeker een nieuwe kans creëert om van de verwerende partij een gunstige beslissing te verkrijgen; dat dan, in het kader van het onderzoek van het rechtens vereiste belang en de daarvan deel uitmakende vraag of de vernietiging aan verzoeker een voordeel kan opleveren, de vraag rijst of verzoeker concreet aantoonde welk voordeel hij thans nog kan halen uit het vervroegen van de ingangsdatum van zijn ontslag van 1 januari 2001 tot 1 september 1998 of 1 januari 2000 of, subsidiair, het toekennen van een tijdelijke ambtsontheffing op diezelfde data;

3.4.2.1. Overwegende dat verzoeker verwijst naar de wijziging aan zijn rechtstoestand als gevolg van de goedkeuring van de wet van 16 maart 2000 waarbij de verplichting is ingevoerd om, in geval van ontslag vooraleer de rendementsperiode verlopen is, een bepaald deel van de ontvangen wedde terug te betalen; dat in dat verband vastgesteld kan worden dat verzoeker reeds van de verwerende partij bericht ontvangen heeft dat hij een terugbetaling moet doen;

3.4.2.2. Overwegende dat de wet van 16 maart 2000 bekendgemaakt is in het Belgisch Staatsblad van 6 april 2000; dat hij in werking getreden is op 16 april 2000; dat artikel 4, eerste lid, van die wet, in de te dezen toepasselijke oorspronkelijke versie, bepaalde :

“De beroeps- of aanvullingsmilitair die zijn ontslag verkrijgt voor de rendementsperiode waarvan sprake in artikel 3 te hebben volbracht, is er toe

gehouden een gedeelte van de tijdens de vorming genoten wedden terug te betalen. De vergoeding is degressief. Zij bedraagt (...).”

Overwegende dat het Arbitragehof -op vraag van onder meer verzoeker- met zijn arrest nr. 28/2002 van 30 januari 2002, het geciteerde artikel 4, eerste lid, vernietigd heeft “in zoverre het van toepassing is op een ontslag dat werd aangeboden vóór de inwerkingtreding van (de wet van 16 maart 2000)”; dat die vernietiging stoelt op de volgende overwegingen: wanneer de militairen hun ontslag hebben aangeboden vóór de inwerkingtreding van de wet, zij een weigering hebben opgelopen en zij deze weigeringsbeslissing met een annulatieberoep hebben bestreden, moet de militaire overheid na een eventuele nietigverklaring, opnieuw over de aanvraag beslissen en “in dat geval zijn de gevolgen van de bestreden bepalingen onevenredig, doordat de verplichtingen die worden opgelegd niet voorzienbaar waren voor hen op wie zij worden toegepast, zodat zij hun handelen daar niet op konden afstemmen” (overweging B.15.3);

3.4.2.3. Overwegende dat de bestreden beslissingen onder meer betrekking hebben op ontslagaanvragen die verzoeker heeft ingediend op 4 februari 1998 en 5 mei 1999; dat, indien de verwerende partij na een vernietiging van die weigeringsbeslissingen en na een heroverweging van de genoemde aanvragen het ontslag toelaat, zij wegens de door het Arbitragehof uitgesproken vernietiging, geen toepassing mag maken van de terugbetalingsverplichting ingesteld door de wet van 16 maart 2000, hetgeen zij wel vermag ten aanzien van de ontslagaanvraag die verzoeker ingediend heeft op 8 november 2000 en waarop het koninklijk besluit nr. 3317 gevolgd is; dat in die zin verzoeker nog wel degelijk belang heeft bij de beroepen tegen de weigering van zijn ontslagaanvragen en tegen de weigering om hem een tijdelijke ambtsontheffing toe te staan;

4. Overwegende dat in het auditorsverslag besloten is tot de verwerping van de beroepen bij gebrek aan belang van verzoeker; dat aangezien die stelling in de zaken 1.398, 2.167 en 2.324 niet bijgevalen wordt, er reden is om de

debatten in die zaken te heropenen met het oog op het voortzetten van het onderzoek,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen in de zaak A. 79.719/IX-1361.

Artikel 2.

De kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, bepaald op 347,06 euro, komen ten laste van verzoeker.

Artikel 3.

De debatten worden heropend in de zaken A. 80.231/IX-1398, 88.885/IX-2167 en 91.003/IX-2324.

Artikel 4.

Het door de Auditeur-generaal aan te stellen lid van het auditoraat wordt ermede belast het onderzoek van de zaken voort te zetten.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
zeventien februari 2000 en drie, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

J. DE BRABANDERE.